

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XIV-A, 2020-2021
ELEVI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.3

1. Otravă

Inima mea fragilă ca hârtia
S-a făcut ferfeniță
În urma apăsării violente a peniței
De amărăciune și dezamăgire,
Și a împröscat negură
În toata ființa mea,
Când numele ți l-am crestat
Cursiv într-ânsa.

Așa-mi era gâtul de uscat
Tânjind după nectarul gurii tale
La care visam în nopți sumbre și reci,
Încât am băut cu sete
Din plosca ce mi-ai întins,
Și n-am părăduit nicio picătură,
Storcând-o toată pân' la fund.

Mi-ai dat să beau iubire...
A naibii otravă,
M-ai bine mă lăsa să mor de sete,
În mijlocul lui nicăieri,
Dacă știai că nu puteai
Să mă iubești puțin
Mai mult.
Acum aș fi fost mai puțin pierdută.

S-ar fi îndurat noaptea de mine
Și mi-ar fi mângâiat buzele crăpate
Cu vânt ce nu miroase a tine
Și aș fi murit fără să mă zbat
În chinurile cancerului
Provocate de dorul tău.

Mai bine-mi înfingeai săgeți în trup
Să-mi lași liberi fluturii din stomac
Să zboare, să îmbrățișeze toamna
Să se culcușească la sânul ei,
Că prea mi-au zgâriat înlăuntrul
Cu fâlfâitul aripilor lor.

Acum strâng frunze moarte-n palmă,
Ruginim în tandem, ne sfărâmăm
De frustrare și ciudă,
Tânjind după flori albe de cireș.
M-am îndrăgostit. Ce trist...

Fereastra a făcut rană
Tot sprijinindu-mă de tocul ei
Sperând să te zăresc
Măcar din greșeală.

Aș bea din nou licoarea amară
A morții sufletului
Numa' să vii, să mi te văd
Că am dureri de inima și de memorie
Și nu-mi pot aminti clar
De ce te-oi fi iubind și-acum.

Să vii să-ți iei 'napoi otrava
Că dorul tău mă doare,
Sapă-n mine până-n cord,
Îmi ia liniștea nopților,
Și dorința de viață,
Plantând în mine flori de insomnie
Și bulbi de sânge cu gust de moarte.

Îți dau și inima,
C-am sângerat destul, până la os
Simțindu-mă singură-ntre oamenii
Care nu erau tu.
Măcar să nu mai simt nimica.

Mi-a fost destul
Că nu mi-ai fost deloc.
Sfășie-mi sternul ca pe foi
Și ia-mi inima și fă ce-oi vrea cu ea.
Și-așa nu mai era a mea...
Mai bine să fiu goală-ntre coaste.

2. Mi-așa frumos de ploi...

E viață pretutindeni, și-n mine viața moare,
Copacii sângerează în frunze și pe foi,
Mi-așa urât de viață, mi-așa frumos de ploi,
Și crapă doru-n mine, scâldând răni în puroi,
Și inima mă doare.

Se sparge-n întuneric un fulger slab în zare,
Se zbate-n geam de moarte furtuna ca un roi,
Și mă privește-oglindea cu ochii reci și goi,
Mă critică și-mi muștră cu ură orice mișcare,
Mai c-ar ieși prin sticlă, aproape să m-omoare,

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XIV-A, 2020-2021
ELEVI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.3

Să mă jupoaie-n zece, punând pe rană sare,
Să mă înece-n sânge, scaldând trupul puhoi.

Mă uit așa tâmpește cum ploaia-n disperare
Nu pare că se-oprește, și-mi bate-n geam mai ta
Oglinda-mi cenușie mi-arată un strigoi.
O privesc eu pe ea, sau ea pe mine oare?
Nu știu care pe care,
Mi-așa urât de viață, mi-așa frumos de ploi,
Și mi-așa dor de noi...

3. Singurătate-n veșnicie

Mă dau în leagănul vieții,
Deasupra abisului morții
Cântând balade de jale
Să mă înveslesc.

Sunt copila lunii și a soarelui
Zămisliță în timp de eclipsă
Născută în carne și oase,
Din pulbere celestă de stele.

Mă legăn între viață și moarte
În locul în care puterea-i neputință,
Unde speranța-i slăbiciune
Și iubirea un basm cu tragic final.

Vedem cu toții aceeași lună
Și împărțim același cer
Sub care să trăim, sub care să murim,
Dar n-avem toți aceeași nori.

Cu egoism m-aș azvârli în luntrea morții
Ce se cască sub picioarele-mi albe,
Cu dârj să îmbrățișez al meu întuneric,
Să-mi potolesc și frica și ura
Pe care o am pentru necunoscut.

Să cad în gol, să zbor în eter
Iară din spatele-mi osos
Aripi să-mi răsără
Să trag 'napoi și vieți și suflete
Ce nu s-au vrut a fi duse.

Dar spatele-mi plâpând pictat cu constelații

În pistrii de cafea amară,
S-ar frânge-n panglici roșii peste stânci
Și universul însuși și-ar face portret
În vânățile ce-ar înflori pe pielea-nsângerată.

Aș deveni un alt morman de oase
Doar din pura curiozitate
Pe care greu o țin în frâu.
Curioșii mor repede
Și tot la fel de repede-s uitați...
A naibii drăcie!

Așa că mă legăn între viață și moarte,
Pendulând între dorință și rațiune,
Sub copacul înțelepciunii
Ce-a găzduit sute de ștreanguri
În ramurile-n care îmi am și eu scrânciobul.

Cum îți atârnă viața uneori
De-un fir de sfoară...

Și-aicea sus sunt eu copil
Și-mi pică frunze de rugină
În părul despletit,
Căci unde-i viață e și moarte
Și unde-i moarte-i și schimbare
Atât la vii, cât și la morți.

Bastarda lunii și a soarelui
Se leagănă deasupra lumii
Visându-se prințesă în inocența ei,
Dansând cu prinți în pași de vals.

Regină sunt peste cadavre
Și doar cu Moartea merg la dans
Și rochii am din piei distruse
Ce fâlfâie ca vele rupte.

Halal îndeplinire de dorințe
La lumina stelelor ce mor și ele...